

Тамъ нѣма веселитѣ птички,
Тамъ нѣма пѣсни, красота;
Стърчатъ дърветата самички,
Катъ черни скелети въ нощта.

И мжка сви ми се в' душата
Кога туй всичко видѣхъ азъ!
Кажи ми, майчице благата,
Какво да правя въ този часъ?...

Цѣлуна майка своето чело,
Прегърна го съсъ нѣжностъ, страсть;
Лжчъ трепна по лице ѝ блѣдо
И каза му тя съ сладъкъ гласъ:

— Иди тамъ долу на земята,
Дай свойтѣ пламени лжчи,
Дай радостъ свѣтла на душата,
Дай блѣсъкъ въ детскитѣ очи!

И литна Слънчо отъ небето
Съ неземна радостъ на сърдце,
Съ усмивка красна на лицето
На свѣтло-златното лице.

Яви се долу на земята
И екна съ мощенъ, дивенъ гласъ:
„Ей, хора, нека спратъ теглата,
Да бжде пролѣтъ вечъ при васъ!“

Нед. Тинчевъ.

